

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

«ՑՆԾԱՆ ԹԱԲՈՐ ԵՒ ՀԵՐՄՈՆ...»

Լոյսի շող մը կարծես մէկէն միւսը կ'անցնի,
 Զոյգ սարերն, այգին մէջ, կը դիտեն մինչ զիրար.
 Մին՝ կանգուն գլուխն ունի ապարօտ մը ձիւնի,
 Յողէ՝ միւսը՝ հողին ճակ բազմած է խոնարհ:

Փայլակին հրպանցքէն ըսպինք ունի մին՝
 Հըսկայի ուտերուն աւ վիզին վրայ անեղ.
 Լուսինէն կ'առնէ միւսը պըսպղանքն եղեամբին՝
 Զոր արեւն կը փոխէ արցունքի սըրսազեղ:

Անվեհներ ո՛յժն է մին, պողպատէ, ամրակուռ,
 Հաւասքի հրահալին մէջ ձուլուած Սինայի.
 Միւսը՝ Սէրն անուշակ, թըրթռուն, գողցըր, մաքուր,
 Որ դէպի արիւնտ Գողգոթան կը նայի:

Բայց լոյսին մէջէն ջինջ, առջուան զեփիւռն երբ,
 Բոյրէ բոյր շրջելով՝ հընչեցնէ պահ մ'իր երգն,
 Երկուքն ալ, խայտալով բերկրութեամբ այլակերպ,
 Կը ջրնծան, մոռցած ան՝ իր սիգանքն, աս՝ իր վէրքն:

Թ.

